

VII. bepaalt dat het college van burgemeester en wethouders van Zaanstad de onder IV vermelde lijst openbaar maakt;

VIII. bepaalt dat deze uitspraak in zoverre in de plaats treedt van het onder IV vermelde besluit, voor zover vernietigd;

IX. veroordeelt het college van burgemeester en wethouders van Zaanstad tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het bezwaar opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 496 (zegge: vierhonderdzesennegentig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;

X. veroordeelt het college van burgemeester en wethouders van Zaanstad tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.984 (zegge: negentienhonderdvierentachtig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;

XI. gelast dat het college van burgemeester en wethouders van Zaanstad aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 413 (zegge: vierhonderddertien euro) voor de behandeling van het beroep en het hoger beroep vergoedt.

Noot

1. Namen zijn volgens de Afdeling persoonsgegevens en het belang van de persoonlijke levenssfeer kan zich tegen het openbaar maken daarvan verzetten. Dit betekent echter niet dat namen nooit openbaar hoeven te worden gemaakt. De gehanteerde Wob uitzonderingsgrond van art. 10 lid 2, aanhef en onder e, betreft immers een relatieve uitzonderingsgrond waarbij altijd het belang van openbaarheid dient te worden afgewogen tegen het belang van de bescherming van de persoonlijke levenssfeer. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen onder meer in de (in deze uitspraak vermelde) uitspraak van 30 december 2015, ECLI:NL:RVS:2015:4042 en in die van 15 juli 2015, ECLI:NL:RVS:2015: 2263, AB 2015/338, m.nt. P.J. Stolk, dient het recht op openbaarmaking krachtens de Wob uitsluitend het publieke belang van een goede en democratische bestuursvoering, welk belang de Wob vooronderstelt, zodat ten aanzien van de openbaarmaking geen onderscheid kan worden gemaakt naar gelang de persoon of de oogmerken van een verzoeker. De vraag of een ander dan het openbaarheidsbelang zich voordoet, wordt door de bestuursrechter integraal beoordeeld. De rechterlijke toetsing van het bestuurlijk oordeel over de vraag of het openbaarheidsbelang meer of minder zwaar weegt dan de andere

in de Wob genoemde belangen, wijkt niet af van de redelijkheidstoetsing overeenkomstig art. 3:4 lid 2 van de Awb. Bij die toetsing weegt, aldus de Afdeling, het uitgangspunt van de Wob – openbaarheid is regel – zwaar. Bij de beantwoording of de persoonlijke levenssfeer in het geding is wordt de naam verbonden aan de inhoud van de gevraagde informatie, die bijvoorbeeld kan bestaan uit een persoonlijke brief e.d. In dit geval ging het om een lijst uit 2009 van namen van woonbootbewoners ten aanzien van wie de termijn van ontruiming was verruimd. Dit betreft een kwestie, waarbij enerzijds uit het document zelf geen persoonlijke uitingen of emoties van de betrokkenen zijn af te leiden (vgl. ABRvS 14 oktober 2009, ECLI:NL:RVS:2009:BK0116, AB 2009/390, m.nt. P.J. Stolk), anderzijds lijkt mij de context van het document te weten het gegeven dat de eigen woon-/ligplaats (iets later) ontruimd moet worden wel degelijk in de (emotionele) privésfeer te liggen. Daar kan verschillend over worden gedacht.

2. Opmerkelijk is dat in de gehele discussie het Rijksvastgoed- en ontwikkelbedrijf (RVOB), thans het Rijksvastgoedbedrijf (RVB), niet voorkomt, terwijl het betreffende document van die dienst afkomstig is. Om die reden lijkt het mij “voortvarend” dat alleen aan het verwerend bestuursorgaan in de zitting van de Afdeling gevraagd wordt nog eens te motiveren waarom het document niet openbaar gemaakt kan worden en vervolgens alleen op basis van die – in de ogen van de Afdeling – onvoldoende motivering de Afdeling besluit tot openbaarmaking van het document.

P.J. Stolk

AB 2016/224

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE (VOORZIENINGENRECHTER)

29 januari 2016, nr. 201500719/3/A1

(Mr. Van Buuren)
m.nt. T.N. Sanders

Art. 4:94, 5:37 Awb

ECLI:NL:RVS:2016:278

Voorzieningenrechter wijst verzoek van derde-belanghebbende om voorlopige voorziening toe en verleent uitstel van betaling aan de overtreder.

Gelet op het aanstaande aflopen van die termijn, ziet de voorzieningenrechter aanleiding het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening toe te wijzen. Dit om te voorkomen dat het belang van verzoeker bij het daadwerkelijk invorderen van de

verbeurde dwangsommen, en daarmee de mogelijkheid om naleving van de opgelegde last onder dwangsom af te dwingen, komt te vervallen. Gelet hierop ziet de voorzieningenrechter aanleiding de hierna te melden voorlopige voorziening te treffen. Daarbij merkt de voorzieningenrechter nog op dat het aan verzoeker is om tijdig, voor zover vereist, nadere besluiten bij het college tot uitstel van betaling te vragen en zo nodig af te dwingen.

Uitspraak van de voorzieningenrechter van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State op een verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening (art. 8:81 van de Awb) hangende de hoger beroepen van onder meer verzoeker, wonend te Serooskerke (Walcheren), gemeente Veere, tegen de uitspraak van de Rechtbank Zeeland-West-Brabant van 17 december 2014 in zaken nrs. 14/1353, 14/2239 en 14/6308 in het geding tussen: verzoeker en het college van burgemeester en wethouders van Veere.

Procesverloop

Bij besluit van 23 april 2013 heeft het college naar aanleiding van een verzoek om handhavend optreden van verzoeker van 24 oktober 2012 aan partij een last onder dwangsom opgelegd ten aanzien van voor de voorgevelrooilijn geplaatste bouwwerken, het kappen van bomen en het plaatsen van een muur voor de voorgevelrooilijn op zijn perceel locatie te Serooskerke (hierna: het perceel).

Bij besluit van dezelfde datum heeft het college voornoemd verzoek van verzoeker om handhavend op te treden tegen bedrijfsmatige activiteiten op het perceel afgewezen.

Bij besluit van 16 januari 2014 heeft het college het tegen de besluiten van 23 april 2013 door verzoeker ingestelde bezwaar ongegrond verklaard.

Bij besluit van 26 maart 2014 heeft het college de verzoeken van verzoeker van 18 december 2013 en 12 februari 2014 om de door partij verbeurde dwangsommen in te vorderen bij invorderingsbeschikking afgewezen.

Bij uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank Zeeland-West-Brabant van 12 november 2014 in zaak nr. 14/6184 is het verzoek van verzoeker een voorlopige voorziening te treffen om te voorkomen dat de bevoegdheid tot invordering verjaart, toegewezen en is partij uitstel van de plicht tot betaling van de door hem verbeurde negen dwangsommen van ieder € 1.000 verleend tot zes weken na de beslissing op het beroep tegen het besluit van 26 maart 2014.

Bij uitspraak van 17 december 2014 heeft de rechtbank onder meer het door verzoeker ingestelde beroep tegen het besluit van 16 januari 2014 gegrond verklaard, dat besluit vernietigd voor wat betreft de begunstigingstermijn die aan de opgelegde herplantplicht is gekoppeld, partij opgedragen om voor 1 april 2015 te voldoen aan de door het college opgelegde herplantplicht en bepaald dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde besluit van 16 januari 2014. Verder heeft de rechtbank het beroep tegen het besluit van 26 maart 2014 gegrond verklaard, dat besluit vernietigd, het college opgedragen om een bedrag van € 9.000 aan verbeurde dwangsommen in te vorderen van partij en bepaald dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde besluit van 26 maart 2014. Deze uitspraak is aangehecht (niet opgenomen; *red.*).

Tegen deze uitspraak hebben verzoeker en partij hoger beroep ingesteld.

Bij besluit van 27 januari 2015 heeft het college besloten over te gaan tot invordering van dwangsommen vermeerderd met de wettelijke rente tot een bedrag van € 9.000.

Bij besluit van dezelfde datum heeft het college de verjaring voor het invorderen van de verbeurde dwangsommen gestuit door aan partij uitstel van betaling te verlenen. Het heeft daarbij besloten partij tot en met 2 februari 2016 uitstel te geven.

verzoeker heeft op 28 januari 2016 ter zitting van de bodemzaak in deze procedure de voorzieningenrechter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

De voorzieningenrechter heeft het verzoek ter zitting van de hoofdzaak in deze procedure behandeld op 28 januari 2016, waar verzoeker, in persoon en bijgestaan door gemachtigde, en het college, vertegenwoordigd door J.S. van Sabben, werkzaam bij de gemeente, zijn verschenen. Partij is niet ter zitting verschenen.

Overwegingen

1. Het oordeel van de voorzieningenrechter heeft een voorlopig karakter en is niet bindend in de bodemprocedure.

2. In de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank naar aanleiding van het beroep van verzoeker tegen onder meer de afwijzing van het college een invorderingsbeschikking te nemen geoordeeld dat het college het verzoek van verzoeker om de reeds door partij verbeurde dwangsommen in te vorderen op onjuiste gronden heeft afgewezen. De rechtbank heeft het college opgedragen een invorderingsbeschikking te nemen om bij partij een bedrag van in totaal € 9.000 in te vorderen. Tijdens de behandeling van het hoger

beroep van verzoeker en partij in de bodemzaak heeft verzoeker er op gewezen dat het college weliswaar een invorderingsbeschikking heeft genomen, maar dat het partij ook uitstel van betaling heeft verleend tot en met 2 februari 2016. Verzoeker heeft ter zitting van de bodemzaak verzocht een voorlopige voorziening te treffen inhoudende dat partij wederom uitstel van betaling wordt verleend.

3. Gelet op het aanstaande aflopen van die termijn, ziet de voorzieningenrechter aanleiding het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening toe te wijzen. Dit om te voorkomen dat het belang van verzoeker bij het daadwerkelijk invorderen van de verbeurde dwangsommen, en daarmee de mogelijkheid om naleving van de opgelegde last onder dwangsom af te dwingen, komt te vervallen. Gelet hierop ziet de voorzieningenrechter aanleiding de hierna te melden voorlopige voorziening te treffen. Daarbij merkt de voorzieningenrechter nog op dat het aan verzoeker is om tijdig, voor zover vereist, nadere besluiten bij het college tot uitstel van betaling te vragen en zo nodig af te dwingen.

4. Het college dient ten aanzien van verzoeker op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

Beslissing

De voorzieningenrechter van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

I. bepaalt bij wijze van voorlopige voorziening dat hij aan partij uitstel verleent van de plicht tot betaling van de door hem verbeurde negen dwangsommen van ieder € 1.000 tot aan de dag na de datum van de uitspraak in de bodemzaak in deze procedure;

II. veroordeelt het college van burgemeester en wethouders van Veere tot vergoeding van bij verzoeker in verband met de behandeling van het verzoek opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 496 (zegge: vierhonderdzesennegentig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;

III. gelast dat het college van burgemeester en wethouders van Veere aan verzoeker het door hem voor de behandeling van het verzoek betaalde griffierecht ten bedrage van € 251 (zegge: tweehonderdeenenvijftig euro) vergoedt.

Noot

1. Ter signalering. Op kerstavond 2013 wees de Afdeling een uitspraak die een lacune in de dwangsommenregeling in titel 5.3 van de Awb ondervangt (AB 2014/57, met mijn noot). Derden hadden namelijk geen middel in handen om de ver-

jaring van de invorderingsbevoegdheid bij dwangsommen te voorkomen. De oplossing van de Afdeling voor het probleem behelsde dat derden een verzoek om voorlopige voorziening kunnen doen aan de voorzieningenrechter ten einde te bewerkstelligen dat de verjaring werd voorkomen. De voorzieningenrechter kon dan uitstel van betaling verlenen aan de (vermeende) overtreder zodat de invorderingsbevoegdheid niet zou komen te verjaren en het recht van de derde op daadwerkelijke handhaving niet zou worden gefrustreerd. In dat geval was de invorderingsbevoegdheid echter al verjaard zodat de door de Afdeling aange dragen oplossing te laat kwam.

2. Dit is bij mijn weten de eerste keer dat de voorzieningenrechter van de Afdeling daadwerkelijk uitstel van betaling verleent aan een overtreder op verzoek van een derdebelanghebbende met als doel het voorkomen van de verjaring van de invorderingsbevoegdheid. De voorzieningenrechters van de rechtbanken Gelderland en Limburg gingen de voorzieningenrechter van de Afdeling overigens voor (Rb. Limburg 13 oktober 2015, ECLI:NL:RBLIM:2015:9287 en Rb. Gelderland 25 september 2015, ECLI:NL:RBGEL:2015:6056).

3. Verder wijs ik in het kader van deze signalering ook nog op een andere uitspraak waarin een voorlopige voorziening juist niet werd getroffen door de voorzieningenrechter in een geval waarbij er sprake was van dreigende verjaring. Daardoor kwam de invorderingsbevoegdheid hangende hoger beroep (naar ik aanneem) te verjaren. Het betreft de uitspraak van de voorzieningenrechter van de Afdeling van 1 mei 2015 (ECLI:NL:RVS:2015:1493) waarin het verzoek om voorlopige voorziening van een bestuursorgaan, met als doel schorsing van een rechtbankuitspraak waarbij de invorderingsbeschikking werd vernietigd, werd afgewezen. Het voorkomen van de verjaring van de invorderingsbevoegdheid is dus niet altijd aanleiding tot het treffen van een voorziening door de voorzieningenrechter.

T.N. Sanders

AB 2016/225

CENTRALE RAAD VAN BEROEP

20 januari 2016, nr. 14/4198 WW-T

(Mrs. B.M. van Dun, A.I. van der Kris, E.W. Akkerman)

m.nt. T.N. Sanders

Art. 4:86 Awb

Gst. 2016/56

ECLI:NL:CRVB:2016:390